

29.12.19, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Povstaň, Hospodine Bože, pozvedni svou ruku, nezapomeň na ponižované! Smí svévolník znevažovat Boha, říkat si v srdci: „Ty nic nevypátráš“? Ty však vidíš trápení a hoře. Shlédneš a vše vezmeš do svých rukou. Bezbranný se spoléhá na tebe, sirotkovi poskytuješ pomoc. Ž 10, 12-14

PÍSEŇ 192 dobře staví

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

máme už po Vánocích a v tichosti svých srdcí se vracíme do našich všedních dní. Máme už po čase narození Tvého Syna a nyní nás čeká opět radost z těch nejobyčejnějších věcí, co máme kolem sebe. Děkujeme ti, že jsme je mohli strávit v míru a pokoji a prosíme tě, aby se nám neztrácel zřetel k těm, kdo tu s námi a mezi námi jsou. Děkujeme, že na nás nezapomínáš a dáváš nám poznat, kudy i k tobě vede cesta, čemu se vyhýbat a co naopak vítat. Prosíme tě, aby se nám tvé slovo stalo povzbuzením i do naší všednosti, prosíme tě, ať je nám příležitostí k uzavření starých věcí a novým začátkům. Vyznáváme před tebou, jak často se nás zmocňují obavy a strachy z budoucnosti, jak rádi bychom hleděli k tomu, co bylo, ale ty nás vedeš k tomu, abychom se měli na co těšit a z čeho radovat. K naději, že se vše zase v dobré obrátí. Ať je nám i tvůj Duch tou posilou, která nás vede i k tomu ti správně naslouchat. Amen.

1. ČTENÍ Jr 31, 15-17

PÍSEŇ 209 ó slunce spravednosti

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme tě za všechny, kteří se s něčím nebo nad něčím trápí, dej jim ukázat, kudy vede cesta, abychom ani my ani nikdo jiný nebloudili víc, než je třeba. Prosíme tě, ved' nás, kam ty sám potřebuješ, dávej nám poznat své cesty a uč nás naslouchání tvým slovům.

Přimlouváme se za všechny, kdo bilancují uplynulý rok, prosíme tě, aby ten příští byl zas o něco lepší a abychom se i my měli z čeho radovat. Prosíme tě, dej nám poznat, že tu nejsme sami a dostatek odvahy, abychom se nebáli ničeho, co nás čeká.

Přimlouváme se za ty, kterým letos něco končí a prosíme tě, aby i něco nového mohlo začít. Prosíme tě, chraň nás a opatruj ode všeho zlého a ved' cestou lásky a pokoje. Prosíme tě i za dobré sny pro každého z nás a dávej nám poznat, co si žádáš i ty sám.

A přimlouváme se za dobrý konec starého roku. a ještě lepší začátek toho nového, ať jsou nám i tvá slova posilou a povzbuzením do toho, co necháváme za sebou a i čemu pomalu hledíme vstříc.

A společně k tobě voláme, jak jsi nás to ty sám naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy добрota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. Ef 5, 9.10.13.14

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

2. ČTENÍ Mt 2, 13-18

Milí přátelé,

co se vám v poslední době, např. dnes v noci zdálo? A zdá se vám něco? Zdají se vám v noci nějaké sny? Každému se prý něco v noci zdá, ale ne každý si to pamatuje. Mně se občas zdá o vás, ale někdy taky ne a dřív jsem své sny hodně rozebíral, teď už na to nemám kapacitu. Svět a realita kolem nás je tak neúprosná, že stále musíme něco řešit a nemáme čas na to snít. A to je velká škoda. Jinak řečeno: o čem sníte, když náhodou spíte? Já sním o plných shromážděních a pečlivě připravených kázáních.

Ale dost o mně a více o vás, a ještě více o Josefovi, který světě div se, se řídí tím, co se mu v noci zdá. A co že se mu to zdálo? Přímo od Hospodinova anděla dostává se mu naléhavého vzkazu, aby vstal, vzal jemu svěřené dítě i jeho matku a uprchl do Egypta. Proč asi většinou víme nebo přinejmenším tušíme, proč asi, spíš jde o to, že nebe mluví do našich snů a samozřejmě také do života a není špatné se tím občas také řídit. Takže když se vám bude zdát o tom, abyste vstali a někoho vzali a někam s ním utekli, klidně to udělejte, ono se zas nic tak strašného nestane. Až na to, že se utíká tam, kam člověku řekne Bůh a ne naopak. Neutíká se z vlastní vůle, i když někdy ano, utíká se obvykle před nějakým nebezpečím, ať už zabi-

tím nebo pronásledováním nebo jiným. Neutíká se za lepším, utíká se z horšího. A někdy se utíká, protože se musí utéct.

A buď tam, dokud ti neřeknu. Ano, Josefovi a celé jeho rodině hrozí nebezpečí, proto slyší Boží hlas, Hospodinova anděla, a to i poslechne. Je tu totiž někdo, kdo ukládá někomu o život, hledá to nově se narozené dítě a už teď se ho bojí a chce je zahubit. A nechme alespoň prozatím stranou všechny politické konotace, neboť tady jde o život. A ano, utíká se ze smrti do života. Těžko říct, jaký život je čekal tam v Egyptě, tady jde navíc o útěk se vším všudy, byť s možností návratu, ale hrobníkovi z lopaty se utíká hned.

Josef tedy vstal, na nic nečekal, vzal ještě v noci dítě i s jeho matkou a odešel. A byl tam, v Egyptě, až do Herodovy smrti. Josef odchází nejen tam, kam mu Bůh řekne, aby si odtamtud mohl povolat svého syna, ale odchází do země, kde sice nebude zlý král Herodes, ale zase tam bude něco jiného. Proto se pak nakonec i vrátí, jednak protože všude je něco a jednak mu pak stejně bude opět ve snu řečeno, aby se vrátil opět do svobody. A svoboda neznamená, že si můžu dělat, co chci a nemusím být do ničeho nucen, žít ve svobodě znamená především vzít na sebe plnou odpovědnost za to, v čem chci žít a co je i pro mě důležité, totiž život a také společné dobro.

A dál, dál už je to jeden velký masakr. Tři mudrci, Kašpar, Melichar a Baltazar, zlého krále Heroda oklamali, už se k němu ne-

vrátili a jinudy odcestovali do své země, a protože chudák Herodes nevěděl, koho zabít dřív, ze svého chorobného strachu ze ztráty moci se rozlítil a dal v Betlémě i celém okolí povraždit všechny chlapce do dvou let, protože si to tak spočítal, že tomu Ježíškovi nebudou podle času od mudrců více než dva roky. A nastala jatka, kterým unikl jen Josef s Marií a čerstvě narozeným Mesiášem. Bůh se nás totiž nevzdá. I když může nějaký šílenec nechat pozabíjet co se sotva narodilo, tak Bůh se nás nevzdá. Ten při nás stojí, když bdíme, i když náhodou spíme. Bůh je tu proto, jednak aby se splnilo to, co bylo kdysi řečeno, ať už tím nebo oním prorokem a jednak aby nás zachoval při životě. Nakonec totiž nejde ani tak o Boha, ten už si poradí, případně pošle anděla, aby svůj vzkaz člověku vyřídil, jde o člověka, který je pro Boží jednání a činy tak důležitý, že ho klidně na chvíli pošle i do Egypta, aby se však mohl opět navrátit. Bůh se nás nevzdá. A ano, jde i o nás a o nás, co tu jsme, i s námi Bůh počítá, copak že nás zve do svého společenství, ale hlavně o nás stojí a chce, abychom se i my k němu navraceli, případně poslouchali jeho tiché vzkazy, vstaň, jdi a hledej život a ne smrt. Ne konec všech věcí, ale život, který ti zas může dát jedině Bůh. A to bychom si měli uvědomit, že dárce života je i sám Bůh. Toho opravdového a skutečného, toho, který stojí za to i žít.

A co není, může se vrátit. Co chybí, může se opět dostat ke slovu. A co tu kdysi bylo, může se opět zopakovat. Hospodinovy cesty bývají nevyzpytatelné. Stačí jen chtít. A naslouchat tomu, který nás volá, vstaň a jdi a vezmi celou svou rodinu a jdi až tam, kam tě hlas Boží posílá, hezky do života, aby ses opět mohl vrátit do života ve svobodě, kde bude sice dobré i zlé, ale aspoň v rovnováze.

I proto nás Hospodin utěšuje. Za slovy o pláči a velikém nářku se skrývá naděje. Naděje z toho, že se synové opět vrátí, že ti, kdo odešli, opět přijdou, jen budou potřebovat život a svobodu. Život proto, aby se jim na zemi opět o něco lépe dýchalo, aby tu měli i dostali prostor, který tu bude i pro ně a svobodu k tomu, aby se nemuseli ničeho bát, tím méně, že jim bude někdo usilovat o život, naopak že tu na zemi najdou takové vztahy, ať už lidské nebo mezilidské, že se nebudou bát tady i žít. Bůh totiž kromě jiného tvoří i společenství, kam nás i on sám posílá a jen si žádá, aby v něm vládl aspoň zdánlivý, když už ne skutečný, mír a pokoj. A co není, může být, stačí jen chtít. A to, co ještě včera jedna židovská dívka jménem Ráchel oplakávala, že i její děti tu nejsou, byli a nejsou, může se najednou i přes všechnu bolest proměnit v radost, která tu bude i pro všecken lid, že se totiž všechny věci k tobě zase navrátí.

V slzách a bolesti, nikoli pasivitě a lhostejnosti, se totiž rodí spása, a to nejen pro lidi kolem nás, ale i pro nás samotné. Záchrana

z tohoto světa, který není ani dobrý ani špatný, je jen občas poněkud chaotický, už protože nevíme, co kdy nastane a nám se ještě přihodí a můžeme jen doufat, že má Hospodin všechno ve svých rukou. Věřit a doufat, že Boží moc je větší než všechny naše marnosti a lidské počiny, které i Bůh přesahuje takřka bezprostředně, věřit a doufat, že i pro nás nastanou dny nové a neříkám, že lepší, ale rozhodně hojnější, a to nejen materiálně, ale i jinak, třeba tak nějak lidštěji. Bůh se nás totiž nevzdá, ví o našich bolestech a trápeních, ví o tom, když si s něčím nebo s někým nevíme rady, ví o beznaději, která se nás tu a tam dotýká, ví, když nevíme my.

A dává nám svou útěchu. Možná to tak někdy nevypadá, ale třeba je všechn ten pláč a bolest nad tím, kdo všechno je pryč a už se nevrátí nebo je pryč, a ještě se nevrátí, jen další cestou, Hospodinovou, ale i tou naší cestou k tomu, abychom se měli kam vrátit aspoň my, kdo o Božích činech a lidských úmyslech víme nebo i nevíme, ale všechno se časem dozvíme a ten směr, to směřování alespoň včas odhadli. Už protože nikdy nevíme, co podstatného a důležitého nám v životě uniká. Někdy je to jen mžik, jindy celá věčnost, ale jednou se dočkáme. A vydáme svědectví i o tom, jaké to tu celý ten čas bylo a o co všechno jsme a jste až dosud přicházeli.

Jak veliké věci s námi činí Bůh. Jak i přes všechno, co jsme už v životě ztratili nebo ještě ztratíme, jak i přes všechn pláč a

skřípění zubů, nárek a oplakávání ztracených či ještě nenalezených dětí s námi Bůh zůstává. A to až do úplného konce, jak sami vidíme, už protože my jsme ještě tady. A nezbyvá nám než tu Boží přítomnost a nekonečnost a prozřetelnost i ve věcech lidských přijmout a nějak s ní i naložit. Tak veliké věci s námi činí Bůh. Ukazuje cestu a udává směr a na nás je se té Boží podané ruky i chopit a sami nebo i s někým s ní i dále nakládat a pracovat. A to nejen materiálně, ale i a možná především i lidsky. Co činí Bůh, je totiž pravda, nejsme to my nebo možná taky, ale nejen my, je to i ten druhý a je to též myšlenka, že mu a jen mu patří úplně všichni.

Myšlenka, že když je ouvej, Bůh vždy ukáže cestu, že má v kapse vždy schované nějaké aspoň zdánlivé řešení, jen vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi, ať už ke svobodě zdánlivé či skutečné, jdi tam, kde je život a pak se klidně zase vrať. Život je totiž kromě neustálého hledání toho dobrého i nalézání a kde jinde než v jeho, totiž těch Božích rukou, ho lze i najít. Někdy teda i lidských, ale hlavně Božích. A na cestě, kde už pláče ani žádného nářku už více nebude, jen mír a pokoj, který dává sám Bůh. Někdy stačí jen ten starý svět trochu uhasit a nechat promluvit nový. Neříkám, že lepší, ale nový v tom, že tam budeme moci být opět všichni společně.